

66. jauniešu Olimpiskā sesija Grieķijā, Olimpijā (2026. gada 6. – 18. jūnijs)

Agrā rīta stundā ierodamies Atēnās, pilsētā, kas sevī slēpj šarmu un daudz pārsteigumu ar vēstures līkločiem un sapņiem. Pēc nakts lidojuma esam visai noguruši, bet jau saskaramies ar pirmajiem “piedzīvojumiem”, jo nespējam atrast šoferi, kurš aizvedīs uz viesnīcu, un pēcāk arī viesnīcā mums paziņo, ka istabiņas būs gatavas tikai pēcpusdienā. Būdami noguruši, nokritām turpat foajē dīvānos un cieši aizmigām, līdz, par laimi, dažas desmit minūtes vēlāk administratore modināja un teica, ka varam doties uz savām istabiņām, ar kuru turējās kopā līdz pat sesijas beigām.

Skats no vienas istabiņas balkona

Sestdiena – brīva, katrs dodas, kur nu deguns rāda – diendusā vai pazust Atēnu ielās... Ar nostaigātiem tūkstošiem soļu ir krustu šķērsu apskatīta pilsēta. Ejot otro apli, jau pazīstamas ir ielas un mazie veikaliņi, iespējams pat sastapt tos pašus cilvēkus – šajā lielajā piecu miljonu iedzīvotāju pilsētā.

Svētdienu sākam agri – brokastīs, tad kāpjām autobusos un braucām uz Akropoles muzeju. Garas rindas un visai ilga gaidīšana, jo pirmo reizi kopā esam pilnīgi visi dalībnieki – vismaz ir kāds laiciņš sākt visus lēnām iepazīt.

Pirmais grupas foto

**Skats no atklāšanas ceremonijas
Pniksas kalnā**

Izstaigājam ātru tūri (tās laikā daudzi esot jutuši zemestrīci, taču mēs nebijām no tiem; varbūt nezinājām, ko sajūst), apskatām galvenos objektus un dodamies tālāk. Pusdienas. Diendusa. Tālāk ceļš turpinās uz atklāšanas ceremoniju Pniksas Kalnā, uz vietu, kur dzimusi demokrātija. Skats ir nepārspējams, tālumā redzama Akropole, priekšā – Atēnu simfoniskais orķestris, čivina putni un apkārt dzirdamas čalas. Ceļamies kājās, kalnā ierodas Grieķijas Valsts prezidents Konstantīns Tasuls. Skan Grieķijas himna, Olimpiskā himna, kurām seko uzrunas un koncerts. Patiesi maģisks brīdis, kas, šķiet, lika laikam apstāties. Vakariņas viesnīcā “Novotel” – ar kārtīgu ballīti un vēl vairāk iepazītu cilvēku un tradīciju. Katrs dejo, kā māk, bet “Macarena” apvieno visu pasauli!

– to nedejot ir grūti, pat, ja māj nogurums un kājas vairs neklausas.

Pirmdienas rīts atkal sākas agri, drīzāk jāsap, šeit sākas mūsu ikdienišķā rutīna. Agras brokastis, lai agri dotos ceļā, sākumā – uz Panatinaiko stadionu, pēc tam – uz Olimpiju, kas atrodas gandrīz 5 stundu attālumā no Atēnām.

Stadiona spozmē

Uz slavenajām marmora kāpnēm

Ierodamies Olimpijā, Akadēmijas teritorijā, galīgi saguruši, bet gatavi lēkt jaunā piedzīvojumā, kas teju jau ir sācies. Iekārtojāties istabiņās, iepazīstot jaunus istabas biedrus. Katram tiek istabas biedrs no kādas Āzijas valsts – Indonēzijas un Taivānas (Ķīnas Republika).

Vakarā dodamies uz pirmo lekciju un otro atklāšanas ceremoniju gan Akadēmijas galvenajā aulā, gan uz marmora kāpnēm (kas turpmāk būs svarīga vieta, kur tikties, kur uzstāties un būt), gan arī pie Pjēra de Kubertēna piemiņas vietas.

Pēc ceremonijas – vakariņas. Par ēdienreizēm bija dzirdamas gan pozitīvas, gan negatīvas atsauksmes, bet – galu galā – ja trīs reizes dienā esi paēdināts, sūdzēties grūti, īpaši tad, ja no ēdieniem ir visai liela izvēle gan veģetāriešiem, gan visēdājiem.

Laiks paskrien nemanot. Lekcijas, nodarbības, mākslas un sporta aktivitātes, sociālie vakari, daudz jaunu draudzību un nebeidzami smieklu uzplūdi. Dienas ir tik piepildītas, ka ār pasaule neeksistē. Domas nemitīgi atgriežas pie grupu darbu tēmām vai lekcijās stāstītā, tad sēžot vēsā istabiņā, uznākam miedziņš, seko diendusiņa un pēc nepilnas stundas jau jādodas tālāk. Šķiet nomierinoši, ka dzīvojam tikai Akadēmijas teritorijā un tikai tās aktivitātēs. Laiks ir bezgalīgs, esam mēs un citi simt piecdesmit cilvēki (bijām 153 dalībnieki no 93 valstīm), burvīga sajūta – atslēgties no ikdienišķi pierastā un atrast jaunu rutīnu, kas eksistē tikai šeit.

Dienas aptuvenā rutīna:

7.15 – 7.30 pa skaļruņiem tiek atskaņota rīta modināšanas dziesma. Katru dienu skan cita un šķiet, ka pēdējās dienās tās kļūst arvien skumjākas un skumjākas.

7.30 – 8.30 brokastis (pirms tam – rīta rosmes, kopā ar citiem vai patstāvīgi)

9.00 – 11.00 lekcijas un jautājumu/atbilžu pusstundas

11.00 – 13.00 darbs grupās (katrā grupā – aptuveni 14 cilvēki no dažādām valstīm un pasaules reģioniem. Katrai grupai ir arī savs/i koordinators/i)

13.00 – 14.00 pusdienas

16.00 – 17.30 mākslas nodarbības (bija dzejas, gleznošanas un deju nodarbības. Tās bija obligāti neobligātas. Rēzija izvēlējās gleznošanu, taču gala pasākumam sagatavoja arī dzejoli)

18.00 – 20.00 sporta nodarbības (bija gan nopietnas sacensības, gan treniņi treniņu pēc, taču bija arī iespēja pašiem uz savu galvu doties un darīt, kas ienāk prātā, piemēram, skriet krosiņu uz Olimpiju)

20.00 – 21.00 vakariņas

21.00 – ?? brīvie vakari vai kopīgās atpūtas, kuros valstu pārstāvji rādīja priekšnesumus, stāstīja interesantus stāstus, un mirkli, lai iepazītu citus dalībniekus (ne obligāti, tādēļ dažreiz uzvarēja nogurums).

Taču ārpus rutīnas bija arī dažas īpašas dienas.

Trešdienā, 10. jūnijā devāmies ekskursijā uz Olimpijas arheoloģisko muzeju un teritoriju, kur apskatījām gan Zeva tempļa drupas, gan vietu, kurā sākas olimpiskās lāpas ceļš, gan arī, protams, stadionu, kur nevarēja nenoskriet, nu, vai vismaz nostaiģāt visu tā garumu.

Olimpijas arheoloģiskajā teritorijā

Rēzija prezentē II grupas pirmo jautājumu

Piektdienā, 12. jūnijā tika prezentēti pirmie grupu darbi. Tā kā kopā bija 11 grupas un katrai grupai – divi jautājumi, tad lekcijas nebija (jeb notika), taču mēs guvām zināšanas viens no otra. Izvēlētie jautājumi, lai atbildētu padziļinātā esejā, bija dažnedažādi – sportistu vispārējā un mentālā veselība, karjera, godīgas sacensības, olimpiskās un paralimpiskās spēles, olimpiskā izglītība u.tml. Tā kā grupu bija daudz un tēmas – pārsvarā visai līdzīgas, tad bija brīnišķīga iespēja gūt ieskatu vienā tēmā no dažādiem aspektiem un ar atšķirīgiem viedokļiem.

Sestdien, 13. jūnijā, rīta agrumā devāmies uz pludmali. Spēlējām dažādas spēles, sauļojāmies un labi atpūtāmies. Kas gan var būt labāks par dzidri zilu ūdeni!?

Pēc Olimpiskās dienas skrējiena

Pusdienas ēdām akadēmijā, un vakarā visi kopīgi devāmies uz Olimpiju, lai piedalītos Olimpiskās dienas skrējienā. Kopā bija 3 distances – 1,5 km, 4 km, un 8 km, katrs izvēlējās saviem spēkiem vai priekam atbilstošu distanci. Tika izdalīti gan krekliņi, gan cepures, gan arī finišā pasniegta medaļa!

Vakars noslēdzās pilsētā. Tajā dienā netika gatavotas vakariņas akadēmijas ēdnīcā, tādēļ katrs varēja ēst, kur vien sirds kāro. Un, kā jau sestdienai pieklājas, vakars noslēdzās leģendārajā bārā “Zorbas”, kas ir slavens akadēmijas dalībnieku galamērķis jau vairākus desmitus gadu, un neaiziet uz to nozīmētu – nepiedalīties svarīgā sesijas notikumā.

Svētdienu sākām ar lekciju, jo gudrie neatpūšas, tām sekoja grupu darbs un visa ierastā rutīna. Vakārā, 18.00, visi tika aicināti ģērbties baltās drēbēs un pulcēties stadionā uz lāpas ceremoniju. No rokas rokā – lāpa veica goda apli ap stadionu, tā turpinot mūsu olimpiski akadēmisko pieredzi.

Lāpas ceremonijā

Pirmdiena, viena no pēdējām pilnajām darba dienām, tādēļ norisinājās daudz grupu darbu, lai pabeigtu pēdējos jautājumus un sagatavotos noslēguma pasākumiem, – gan akadēmiskajiem, gan mākslas vakaram. Vakaru noslēdzām kopā ar savu jaunizveidoto draugu grupiņu pilsētas kafejnīcā – bijām mēs abi, puisis no Mongolijas un meitenes no Papua Jaungvinejas un Haiti.

Roberta darba grupa nr. V

Rēzijas darba grupa nr. II

Otrdiena. Kā pēdējā pilnā darba diena tā bija pilna notikumu un svarīgu pasākumu. Rīts sākās ar olimpiešu prezentācijām, kurās katram bija iespēja iepazīstināt citus dalībniekus gan ar savu sporta veidu, gan arī ar savu pieredzi ceļā uz olimpiskajām spēlēm un medaļām.

Roberts stāsta savu olimpiskās pieredzes stāstu

Pēc pusdienām norisinājās plakātu prezentācijas. Šī gada tēma bija “Manas valsts ceļš uz olimpiskajām spēlēm. Pirmie olimpieši”. Mūsu plakāts tika izveidots jau pirms došanās uz Grieķiju, jo darbs nebūt nebija viegls, taču rezultātā tapa informatīvs plakāts par izcilo soļotāju Jāni Daliņu – pirmo Latvijas Olimpiādes spēļu sudraba medaļas laureātu 1928. gadā Losandželosā.

Pie Latvijas plakāta kopā ar žūrijas komisijas vadītāju Mariju Bulatovu

Vakarpusē norisinājās vieglatlētikas sacensības, kurās katram bija iespēja piedalīties kādā no disciplīnām. Oriģināli bija teikts, ka jāpiedalās tādā sporta veidā, kurā pats netrenējas, bet, protams, bija tādi, kuri to “laida gar ausīm”, līdz ar to bija jāskrien starp profesionāļiem, kas nebūt nebija slikti, jo atbalsts no grupas biedriem bija patiesi skaļš. No pieejamajām disciplīnām Rēzija skrēja 3 x 80 m stafeti un Roberts piedalījās lodes grūšanā.

Vieglatlētikas sacensības

Otrdienas vakars noslēdzās ar mākslas performancēm – dejas, dzejas, gleznas un dziesmas. Priekšnesumus bija sagatavojuši arī koordinatori, kas ļāva visiem vienoties kopīgā dziesmā – “Wavin’ flag” K’NAAN.

Mākslas darbu prezentācija

Trešdiena, 17. jūnijs bija mūsu noslēdzošā diena. No rīta – grupu darbu otrās prezentācijas, pēc tam – noslēguma ceremonija, kuras laikā saņēmām diplomus un labus ceļavārdus mūsu tālākajā Olimpiskajā pasaulē!

Saņemot diplomus, kopā ar SOA prezidentu Charilaos Tsolakis un SOA dekānu Konstantinos Georgiadis

Mēs - SOA 66. sesijas dalībnieki un pasniedzēji

Atlikusī diena – brīva, dodamies uz pilsētu, atpūšamies, kravājam mantas un tveram pēdējos mirkļus, pirms katrs no mums izklīst pasaulē.

Pēc vakariņām sākās noslēguma ballīte, kas ilga līdz pat četriem rītā, kad prom dodas jau otrais autobuss uz lidostu. Pēc tam, kad mūzika jau apklususi, vēl ilgi nav iespējams aizmigt, šķiet, tādi ir gandrīz visi prāti, jo, brokastis ēdot, ēdnīcā nevalda ikdienišķais troksnis. Un tā, ar vien dažu stundu cauru miegu, 8.00 ir arī mūsu laiks kāpt autobusā un doties uz lidostu. Stāsts, protams, nebeidzas, ņemot vērā, ka ceļā pavadām gandrīz 5 stundas. Taču tas noteikti kļūst netveramāks.

Skats no istabiņas durvīm

Mūsu atvadas. Puišis no Mongolijas, meitene no Papua Jaungvinejas, Roberts un Rēzija

Ir pagājušas 13 dienas, iegūtas jaunas zināšanas, nostaigāti simti kilometru un iepazīti 153 (ar astīti) cilvēki. Katrs devāmies uz Olimpisko sesiju ar savu pieredzi un savu stāstu, taču prombraucot esam guvuši vienu lielu kopīgu atmiņu, kas mijas starp interesantām lekcijām un nebeidzamām smieklu jūrām. Šķiet, skumji ir atvadīties, bet, kā kādā dziesmā dzied: “Atvadas nav skumjas, ja zinām, ka drīz tiksimies” – kaut kad, kaut kur – pasaulē!

Pateicamies Latvijas Olimpiskajai akadēmijai par iespēju doties uz Grieķiju un pārstāvēt Latviju kā olimpiskajiem vēstnešiem. Pateicamies par doto iespēju gūt pieredzi šajā neaizmirstamajā sesijā, papildinot savas zināšanas dažādās sporta un sporta vēstures jomās. Esam ieguvuši daudz jaunu zināšanu un ieskatu sporta kultūrā visā pasaulē. Un, protams, arī krietnu sauju labu draugu un paziņu visu okeānu krastos!

**Rēzija Ābelkalne un Roberts Krūzbergs,
olimpiskie vēstneši, 2026. gada jūnijā**